

Ilustrovala Adela Režná

Diana Mašlejová

Stratený zajko v New Yorku

Albatros

Stratený zajko v New Yorku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

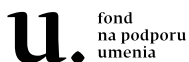
Diana Mašlejová
Stratený zajko v New Yorku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Stratený zajko v New Yorku

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

Text © Diana Mašlejová, 2024

Illustrations © Adela Režná, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o. , 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4235-1

ISBN e-knihy 978-80-566-4255-9 (ePDF)

Diana Mašlejová

Stratený zajko v New Yorku

Albatros

Volám sa pán Zajko a toto je môj skutočný príbeh. Keď sa dívate na svet očami malého plyšového zajka, všetko sa vám zdá byť veľké. Veľká je posteľ aj dvere, veľké sú ľudské uši i psie laby a okná sú priam obrovské. Neviete, čo sa za tými oknami skrýva, pretože patríte do detskej izbičky – zvyčajne kamsi na drevenú policu alebo

na vankúš a svet za múrmi tej izby vám pripadá vzdialený, neuveriteľný, ohromný, ale aj desivý. V minulosti som nepocítil ani najmenšiu potrebu opustiť dobre známu postieľku a vydať sa do sveta. Všetko sa však zmenilo, keď sa v mojom plyšovom živote objavilo prvé veľké dobrodružstvo.

Hor sa na ďalší výlet!

Najprv som sa pred dvomi rokmi stratil v Paríži a minulé leto dokonca na Islande. Okrem toho som so svojou kamarátkou strakou preletel Európu a spoznal množstvo skvelých kamarátov, aj kopec čudných tvorov. Skrátka, dotkol som sa sveta – veľkého, živého a rôznorodého. A to je určite lepšie, ako sedieť doma medzi štyrmi stenami a triasť sa pri každom neznámom zvuku. Navyše som získal kus odvahy a už sa tak nebojím. Vlastne, cestovanie mám veľmi rád.

„Žeby sme tento rok nikam nešli?“ uvažoval som.

Kufre ostali celé leto prázdne. Janka ten svoj ani nevytiahla spod posteľe.

Janka je milé dievčatko z bratislavského Starého Mesta. Patrím k nej a ona ku mne. Som jej najlepší plyšový kamarát. V Medickej záhrade medzičasom stihli opadať všetky listy zo stromov. Dokonca ich pokryla aj biela zimná perina a my sme stále nevytiahli päty z domu.

„Istotne sa chystá niečo veľké,“ snažil som sa myslieť pozitívne.

„A možno sa nechystá vôbec nič,“ schladila ma kamoška straka, ktorá prišla začiatkom zimy na návštevu. Sedela na okennej rímse a spokojne si vyhrievala chvost na posledných slnečných lúčoch tohto roka.

„A tebe nechýba dobrodružstvo?“ čudoval som sa. Bez neho som si svoj plyšový život nevedel predstaviť. Nemuselo to byť nič veľké, stačilo len malé, nevinné a hlavne bezpečné dobrodružstvo. Bez stresu a strachu.

Straka sa pomrvila a cvakla zobákom.

„Po tom, čo si ma minulý rok takmer ugrילוvali grécke mačky? Ani nie, zajko,“ prehovorila vážne.

Ešte chvíľu sme sa zhovárali, a len čo sa začalo stmievať, rozlúčili sme sa a odletela preč.

Ostal som sedieť na Jankinej postieľke hneď vedľa jej obľúbeného pásikavého vankúša. Predstavoval som si, kam by som šiel rád na výlet. Bol som celkom pohrúžený do snívania, keď do izbičky vošla Janka. Naradostene ma vyhodila do vzduchu.

„Zajko, ideme do New Yorku! Ockovi sa podarilo kúpiť lacné letenky! New York, New York!“ výskala od radosti a tancovala so mnou po celej miestnosti. Moje plyšové srdce bilo ostošesť. Predstavoval som si všeličo, ale že sa vyberieme rovno za oceán, to predstihlo všetky moje očakávania!

Fíha! povedal by som, keby Janka rozumela reči plyšových hračiek.

Presne toto som potreboval. Žiadne cestovanie v poštovom balíku ako minulý rok, žiadne trmácanie sa v letiskovom kufri ako cestou do Paríža, ale pohodlná preprava lietadlom v Jankinom ruksaku.

Cesta za oceán trvala celých osem hodín. Stuhli mi všetky štyri plyšové končatiny. Upokojoval som sa aspoň tým, že som s Jankou na sedadle a nie niekde v tmavom kúte podpalubia.

Konečne sme pristáli. V letiskovej hale bol celkom iný čas ako na Jankiných náramkových hodinkách. Chvíľu mi trvalo, kým som pochopil, že v New Yorku je o päť hodín menej. Ako je to vôbec možné? To si každý môže s časom robiť, čo chce?

Janka s ockom nastúpili do žltého taxíka. Za volantom sedel šofér s obrovským turbanom na hlave. Volal sa Rahid a do Ameriky prišiel až z Maroka.

„Pozrite sa, tam je naše mesto v plnej kráse,“ ukázal Rahid cez okno. Nikto z nás sa nezmohol na slovo. Prešli

sme tunelom pod riekou, a keď sme z neho vyšli, boli sme na mieste.

„Toto že je New York?“ pozeral som trochu vystrašene. Všade samé svetelné reklamy, trúbenie áut a vysoké presklené mrakodrapy, ktorým som nedoviedel na vrchol. A k tomu ten čudný zápach a tisíce ľudí.

„Welcome!“ rozlúčil sa s nami po anglicky Rahid a vyceril na nás perleťovo biele zuby.

„Tu by som sa teda rozhodne nechcel stratiť,“ preglgol som nasucho.

Janka akoby čítala moje myšlienky. Tuho si ma pritúlila a zašepkala mi do ucha: „Neboj sa, zajko, postrážim ťa. Tentoraz budeš stále pri mne.“

„V tomto meste je tuším ticho len v hotelovej izbe,“ povedal otecko a zložil kufre na posteľ. Janka zatiaľ podišla k oknu a roztiahla závesy.

„Tak vysoko sme ešte nebývali. Len sa pozri, oci, rovno pred nami je Central Park!“

„A to sme len na tridsiatom šiestom poschodí. Zajtra, keď pôjdeme na Empire State Building, uvidíme mesto z osemdesiateho šiesteho poschodia!“ žmurkol na Janku.

Osemdesiate šieste poschodie? To som si nevedel predstaviť. Večer, keď išli všetci spať a ja som sa pritúlil k Janke, zmocnila sa ma zvláštna obava.

Len nech to nie je zlá predtucha! prosil som v duchu. Ešte to by mi tak chýbalo – stratený zajko v New Yorku!

Na streche mrakodrapov poriadne fúka

„Postupujte ďalej, prosím!“ vyzýval nás starší pán v hnedej uniforme. Stáli sme v dlhom rade na výťah. Na tom by, samozrejme, nebolo nič zaujímavé, keby tie výťahy nepremávali na jednu z najvyšších budov sveta. Slávnu Empire State Building! Ešte nikdy som sa neviezol na osemdesiate šieste poschodie.

Konečne sme sa dostali na rad a spolu s vyčesaným bielym zvieratkom sme nastúpili do výťahu. Jeho panička bola už staršia dáma a na hlave mala veľký, červenými kameňmi vykladaný klobúk. Pekne čudné! Ani jej lasička, ktorú držala pod pazuchou, nebola o nič menej výstredná. Okolo krku mala obojok z červených drahokamov a na tele červený mohérový svetrík. Už raz som podobného krásavca stretol, bol to psík Dastík z bratislavského Starého Mesta. Tomuto malému newyorskému manekýnovi však mohol sotva konkurovať.

„Pozdravujem ťa, zajačik,“ oslovil ma. Pôsobil napodiv celkom prívetivo.

„Dobrý deň, fešáček,“ odpovedal som. Tváril sa, akoby ho moja pochvala vôbec nepotešila.

„Načo je krásna, keď si sám?“ spýtal sa ma zvláštne smutným hlasom. „A mimochodom, volám sa Stuart.“

Nemal som poňatie, čo tým chce povedať. Stuart sa mi zahľadel hlboko do očí.

„Mám pozornosť svojej majiteľky. No žijeme sami. Celkom sami. Bohatí, krásni, ale odtrhnutí od sveta. Každé ráno začíname deň výhľadom z Empire State Building. V tomto výťahu poznám každý jeden škrabanec. Čudné, nemyslíš?“ rozhovoril sa Stuart.

To bolo teda poriadne zvláštne. S takýmto osudom som sa ešte nikdy nestretol. Aby som Stuarta trocha rozveselil, v krátkosti som mu porozprával, ako som sa minulý rok stratil na Islande. Keby som mal viac času, povedal by som mu aj o Paríži, ale dvere výťahu sa zrazu otvorili.

Boli sme hore – na osemdesiatom šiestom poschodí. Naskytol sa nám neuveriteľný pohľad a skoro ma odľúkol vietor. Janka ma pevne držala v ruke a rovnako ochranárska bola aj Stuartova majiteľka. Podišli sme až k zábradliu a ocko nadšene fotografoval výhľad z mrakodrapu.

„Dám ti jednu dobrú radu, zajko,“ oslovil ma Stuart po chvíli. „New York je očarujúce, ale aj nebezpečné mesto.“

Určite ste tu prvý deň a rovnako ako väčšina turistov aj vy ste sa na úvod vybrali na Empire State Building. Ak môžeš, vyhni sa newyorskej zoo. Funguje tam totiž veľká mafia. Pre malého zajka, ako si ty, by sa mohol stať New York osudným miestom.“

Stuartove slová ma trochu vystrašili. Chcel som sa dozvedieť viac. Našťastie Janka stála v tesnej blízkosti jeho majiteľky, tak mohol pokračovať.

„New York je teraz hore nohami. Všetci hľadajú stratený poklad. Nechcem ťa strašiť, zajko, iba vravím, že keď tu zabľúdiš, bude to posledné miesto, ktoré vo svojom plyšovom živote uvidíš. Musíš byť opatrný!“ vystríhal ma vážnym hlasom.

Chápavo som prikývol.

„Ďakujem, ale myslím, že sa nemám čoho obávať. Zoo je posledné miesto, ktoré by Janka s ockom v tomto meste chceli navštíviť. Moja Janka na mňa dáva veľký pozor,“ povedal som.

So Stuartom som sa ani nestihol poriadne rozlúčiť. Jeho majiteľka sa náhle zvrtila a odišla skorším výťahom.

„Začína mi byť zima,“ vyhlásila Janka a potahala ocka za bundu.

„Ide sa do ulíc!“ vyhlásil.

Z Jankinho batohu som pozoroval mesto. New York bol plný dlhočizných ulíc. Po okrajoch ich lemovali vysoké mrakodrapy a pri vchodoch stáli elegantne oblečení vrátnici. Ľudia sa ponáhľali, vrážali do seba, v rukách držali obrovské poháre s kávou a stopovali žlté taxíky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Stratený zajko v New Yorku***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.